

opusdei.org

„Teisel pool meie piiri puhkes sõda”

Michal, Opus Dei supernumeraar, kes elab Poolas ja on nelja lapse isa, jutustab oma pere jõupingutustest viimaste päevade jooksul Ukraina põgeniketulva aitamisel.

14.04.2022

Reede, 25. veebruar. Teisel pool meie piiri puhkes sõda. Esimesed põgenikud Ukrainast jõuavad Poola. Internet on täis uudiseid Ukraina emade ja laste kiireloomuliste

vajaduste kohta. Nad vajavad majutust, voodipesu, riideid, toitu ja puhastusvahendeid. Ühe tuttava palvel postitan sotsiaalmeediasse, mida on vaja 18 Ukraina emal ja lapsel, kes on varjupaiga leidnud Lublinis. Mu sõprad vastavad kohe. Ma pakun pagulastele transporti Lublinisse pühapäeva hommikul.

Laupäev, 26. veebruar. Oleme koostanud tegevuskava, mida osta ja kuidas transporti korraldada. Rajatakse vastuvõtukukohad toidu ja sooja söögiga ja meil on suur mähkmete varu. Koju tagasi jõudes räägin oma kalli naisega. Me täidame kaks autot annetustega: võrevoodi, lapsevanker, mähkimislauad, riided, mähkmed ja puhastusvahendid. Oleme ühest kaubamajast isegi Ukraina šokolaadi ostnud. Me loodame, et see toob naeratuse laste nägudele. Auto on täis, seega otsime laenutamiseks suuremat autot, kuhu kõik asjad ära mahuksid. Sel hetkel

helistab mu poeg: „Tere isa. Mu sõbral on kaks suurt kaubikut, mida ta lubab meil kasutada Ukraina põgenike abistamiseks.” Õhtul läheme koju kõiki kingitusi pakkima. Lahkume kahekesi varahommikul.

„Külaline majas, Jumal majas” (Poola kõnekäänd)

Pühapäev, 27. veebruar. Lublin. Laadime abipakid maha kiiresti ja tõhusalt. Kõik on lahendatud professionaalselt. Toimub esimene kontakt Ukraina emadega. Ma üritan rääkida nendega Poola keeles. Neil on raske minust aru saada, niisiis lülitan ümber vene keelele ja selgitan neile, mida oleme toonud. Kui sarnased on meie kaks keelt. Ma räägin neile, et nad võivad end Poolas tunda nagu kodus. Enne lahkumist helistan koordinaatoritele ja sõpradele, kes olid piiril, et näha, kas on vaja kedagi tagassõidul kaasa võtta. Kahjuks, aga võib-olla õnneks,

on neil juba nii palju autoid Ukraina piiripunktides emasid ja lapsi ootamas. Niisiis läheme tagasi koju.

Esmaspäev, 28. veebruar. Mu telefoni saabub sõnum kolleegilt: „Ukraina emade ja laste transport piirilt Zabkisse ja selle ümbrusesse: Otsin peresid, kes neid vastu võtaksid.” Vastan, et meie linnas on mitutuhat elanikku ja võiksime vastu võtta vähemalt sada põgenikku. „Kas sa tahaksid meiega kaasa tulla?” „Muidugi”, vastan mina.

Teisipäev, 1. märts. Pärast hommikust missat ja hommikusööki sõidan õigusteaduskonna bussi ja kaubikuga piirile abi viima. Teel loeme püha roosipärga. Peatudes Hrubieszowis võtame peale kolm esimest ema koos lastega. Kui olime nende nimed teada saanud, räägime nendega ja püüame nalja heita. Danilo on 2-aastane, Kozak Marko on 5-aastane ja Swieta on nooruk.

Suundume Dolhobyczowi
ülekäigurajale. Sealt leiame mitusada
inimest, kes ootamavad transporti.
Kõigepealt võtame peale emad
lastega. Küsime, et kas neil on Poolas
koht, kuhu jääda. Meie buss saab
kiiresti täis, nii nagu ka teised bussid.
Asusime teel Varssavi poole. Buss on
täis ja me püüame reisijate järele
vaadata. Ma ajan lapsed naerma. Me
tahame panna nad unustama, kasvõi
hetkeks, selle õudusunenäo, mis neist
maha jäi. Ja lõpetada mõtlemine oma
isale, kes jäi oma maa eest võitlema.

On peaaegu kesköö, kui me jõuame
Zabkisse. Enamik reisijaid läheb seal
maha, samal ajal kui ülejäänud
lähevad Milanowekisse.

Vahepeal koostasid plaani, kuidas
kõik pered ära jagada. Sõprade ja
oma pere vahel.

Mõned sõbrad ja üks meie peogadest
tulevad kooli ette parklasse. Toome
osa põgenikke oma koju. Lõpuks

ometi saavad and magada mugavas voodis ja end ohutult ja turvaliselt tundes. Keegi ütleb meile, et sõja algusest peale pole nad maganud rohkem kui kolm tundi järjest.

Kolmapäev, 2. märts. Katerina, lapsed ja koer veedavad öö meil. Me sööme hommikust koos oma külalistega. Räägime inglise keeles, naerame ja kuulame nende plaane. Toon meie külalised keskstaadionile, kus nad jätkavad oma teekonda. Me jätame hüvasti ja palume, et nad hoiaksid meiega sidet. Nad lähevad külla mõnele sõbrale Krakowisse ja siis lähevad Saksamaale.

Pärastlõunal võtan osa päevarekollekstioonist Opus Dei keskuses. Mu laste kooli direktorilt tuleb sõnum: „Kas ma saan sinuga rääkida?” „Muidugi!” Räägime võimalusest luua veebirakendus, mis võimaldaks Ukraina lastel Poola koolitundidest osa võtta. Tuleb sisse

seada Poola koolitundide
sünkroontõlge Ukraina keelde. Tuleb
organiseerida testimine mõne noore
ukrainlasega. „Kas sa tahad seda
enda peale võtta?” küsib ta minult.
„Muidugi.”

Neljapäev, 3. märts. Ma kutsun 16-
aastase Igori lõunale. Ta on
muusikatudeng ja elab Poola piiri
lähedal. Ta on tulnud Poolasse
üksinda. Ta ema töötab haiglas ning
isa ja vend läksid vabatahtlikult
sõtta. Räägime plaanist, kuidas
kasutada arvuti võimalusi õppimisel
ja eksamite sooritamisel. Leppisime
kokku kohtumise reedeks.

Reede, 3.märts. Esiteks testime
tõlkimise süsteemi. Lähen tööle, kus
saan tekstisõnumi: „Vajame abi
mitmesajale füüsilise puudega
ukrainlasele, kes jõuavad Varssavisse
kell 11 õhtul.” Jagan seda uudist
paari sõbraga, keda võin usaldada.
Saame teate, et nende

kohalejõudmine viibib ja nad jõuavad nüüd kell 4 hommikul. Mu lapsed ja mina saame paar tundi magada. Kell 3 öösel äratuskell heliseb ja me suundume oma autoga Varssavisse.

Grupp, mille vastu võtame, koosneb raske puudega lastest ja noorukitest. Aitame põgenikel end varjupaika sisse seada ja valmistume magama jääma. Mõnel on Downi sündroom, on osaliselt halvatuud ja muude puuetega. Ma räägin ja naeran nendega koos; kohati laulan hällilaulu kõige pisematele. Siin on nii lihtne mõista, et me kõik oleme Jumala lapsed. Nüüd olen veendunud rohkem kui kunagi varem, et Jumal võidutseb lõpuks.

et-ee/article/teisel-pool-meie-piiri-
puhkes-soda/ (20.03.2026)